

udført, og derfor findes der ikke noget derom i § 6, men Ministeren vil alligevel ikke kunne undgaa Straf, thi han skal straffes for den Ordre, han har givet, eller for den Virksomhed, som han har udøvet for at faa den paagældende underordnede til at udføre vedkommende Handling; og til at straffe ham derfor findes der i Lovforslaget tilstrækkelige Bestemmelser. Det ærede Medlem spurgte, om ikke Bestemmelserne i Lovforslagets § 2 skulde suppleres med en Bestemmelse om, at Ministre vare ansvarlige, naar de i et Ministermøde havde udtalt sig for eller imod en Foranstaltning. Jeg tror ikke, at noget saadant vil være nødvendigt. Selvfølgelig, hvis man tænkte sig det Tilfælde, som det ærede Medlem fremførte, at en Minister i et Ministermøde, som jo altsaa er et ganske privat Møde, tilraader eller modsætter sig en eller anden Foranstaltning, men saa bliver borte fra det paagældende Statsraadmøde, saa er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, at det vilde være ganske urimeligt, om en saadan Minister skulde undgaa Ansvar, men her overfor vil jeg tillade mig at henvise det ærede Medlem til de 3 første Linier i den første Paragraf i Lovforslaget.

Det ærede Medlem mente, at Erstatningsansvaret var ret vidtgaaende i Følge § 7, 3die Stykke. Jeg tror det dog ikke, da, som jeg før har nævnt, dette Ansvar ikke gaar videre, end netop selve Grundloven foreskriver. Naar en Minister har den Følelse, at der er Udgifter, som det vilde være rigtigt at afholde, men som han ikke tror, at han vil kunne faa bevilgede af Rigsdagen, forekommer det mig, at det er en ligefrem Følge af Grundloven, at han, hvis Sagen har tilstrækkelig stor Betydning, bør, naar han er kommen i denne Situation, træde tilbage, for at andre, som enten kunne udføre de paagældende Forretninger paa en anden Maade, eller som ere i Stand til at overbevise Rigsdagen om Nødvendigheden af den paagældende Udgiftsposts Udredelse, kunne komme til at træde i hans Sted.

Det ærede Medlem rettede mod § 7 en anden Indvending, idet han spurgte, hvor længe man da skulde vente, inden man saa, om Ministeren var i Stand til at skaffe Beløbet efterbevilget af Rigsdagen. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal har ikke den allerfjerneste Betydning, thi i det Øjeblik Folketinget vedtager at sætte en Minister under Anklage for Forbrug af ubevilgede Penge, er det jo dermed ogsaa givet, at Folketinget ikke vil efterbevilge

Beløbet; thi hvis Folketinget vil efterbevilge Beløbet, sætter det fornuftigvis ikke Ministeren under Anklage, saaledes at i den Henseende det ene ophæver det andet. Og skulde man tænke sig, at en Minister af Kongen blev sat under Anklage for at have brugt ubevilgede Midler, er det ogsaa givet, at Kongen ikke vil stadfæste den paagældende Udgift. Der bliver følgelig kun den Udvej aaben for Ministeren at gøre Forsøg paa bagefter at faa Beløbet bevilget af Rigsdagen og Kongen; i alt Fald, hvis Ministeren vil gøre Forsøget, udelukker jo Tiltalen ham ikke fra at søge at bevæge Rigsdagen til at vedtage den paagældende Bevilling enten paa Finansloven eller en Tillægsbevillingslov og derefter søge den Bevillingslov stadfæstet af Kongen, hvorved naturligvis Tiltalen maatte falde bort.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie; jeg tvivler jo ikke paa, at det vil blive henvist til et Udvalg, hvor jeg om de forskellige Enkeltheder vil faa Lejlighed til nærmere Forhandling.

Borgbjerg: Jeg kan fatte mig ganske kort og haaber derved at bidrage mit til, at denne Forhandling allerede kan slutte i Dag. Det glæder mig, at den højtærede Justitsminister fastslog som sin Opfattelse af § 15, at den Forældelse, her er Tale om, kun vedrører de Handlinger, der begaas, efter at denne Lov er gennemført, altsaa ikke berører de gamle Provisorieministres eventuelle Straffe og Erstatningsansvar. Det glæder mig, at den højtærede Justitsminister fastslaar denne Fortolkning som sin, men man kunde dog maaske læse Paragraffen anderledes. Jeg vil ikke henvise til min egen Ringhed, men en saa højtæret Kollega som det ærede Medlem for Assens (Berntsen), hvis Skarpsindighed den højtærede Minister sikkert vil anerkende og mange Gange har anerkendt, har jo opfattet Paragraffen saaledes, at der kunde være Tvivl, og hvor der kan være Tvivl, vil det dog sikkert være bedst at komme bort fra denne Tvivl og i selve Lovens Bestemmelser fastslaa, at der ikke kan være nogen Tvivl i den Retning. Det kunde jo være, at Landstinget eller Domstolene eller andre kunde have en anden Opfattelse, saa jeg vil, skønt Ministerens Fortolkning glæder mig, dog henstille til Overvejelse af det kommende Udvalg, at dette bliver udtrykkelig fastslaaet i Loven.

Hvad § 8 angaar, mener den højt-